

El caos del trànsit rodat pels carrers de Barcelona és un tema gairebé obligat en totes les converses. És un problema amb una tendència constant a complicar-se més i es comprèn que sigui causa d'un malestar general.

Em compto entre els usuaris habituals del servei de taxis, la qual cosa vol dir que parlo sovint amb els taxistes, en diàlegs que solen començar ells. Quan ens trobem amb un embús de la circulació, és pràcticament inevitable que el taxista es posi a rondinar. Fa pocs dies, en un d'aquests moments tensos, el conductor es va desfer en imprecacions contra les autoritats de tota mena, tant les autònomes, com les municipals, com les estatals...

—Home —vaig dir-li jo—, amb poques diferències de més o de menys, a totes les grans ciutats del món ocorre una cosa semblant.

—No s'ho pensi pas! —em replicà—. Aquí tothom va a la seva i per això ens passa el que ens passa. Li diré més: fins i tot el bisbat de Barcelona en té una bona part de culpa.

Vaig trobar que desbarrava.

—Per què ho diu?

—Perquè ell és un dels encarregats d'evitar que la gent vagi pels carrers renegant. Amb la situació actual, la mala conducta s'escampa com una taca d'oli i això hauria de preocupar els capellans i els seus superiors...

el davantal de pere calders

De la vida real

Vam encetar un silenci que va durar poc, just fins al pròxim garbuix de vehicles. Una senyora que empenyia amb una mà un cotxe de criatura i duia sota l'altre braç una bossa enorme, va provar de passar la calçada quan no li tocava i una moto tripulada per un jove va estar a punt d'atropellar-la. El noi motociclista acabava d'efectuar una maniobra brillantíssima, zigzaguejant entre els vehicles. Per culpa de la dona per poc que no cauen ell i la seva màquina.

“Mira-te'ls, mira-te'ls...”, digué el taxista. “Van de boig i és un miracle que encara hi hagi tants supervivents!”

Em tocava a mi de dir-hi alguna cosa, i ben bé per compliment, vaig afegir-hi un comentari de circumstàncies:

—Els motors d'explosió són la malaltia de la nostra època. No crec pas que ho puguem solucionar.

El taxista em va mirar pel mirallet retrovisor i tot seguit, amb un to de veu impregnat de suficiència, em digué:

—I tant si hi ha solucions! Jo mateix, si ho deixessin a les meves mans, ho arreglaria en poques hores. I sap com?

—No, la veritat. No se m'acut res.

—Doncs miri: de bon matí, un dia qualsevol, faria apagar tots els semàfors. Prèviament, hauria fet conèixer a través de la premsa, de la ràdio i de la televisió que durant tot aquell dia quedarien sense efecte les disposicions municipals sobre el trànsit. Ni guàrdies, ni

multes, ni grues ni res. Què li sembla?

—No hi veig la punta. Seria espantós.

—Dons és ben clar. En caure la nit, al final de la jornada, una meitat dels cotxes ja serien ferro vell i els propietaris de l'altra meitat quedarien escarmentats per tota la vida.

—Però hi hauria desgràcies personals!

—Naturalment! Això contribuiria a aclarir i a deixar lloc, que bona falta ens fa...

—Suposo que vostè, en la figuració de la seva idea, es deu comptar entre els que en sortirien il·lesos, oi?

Va captar la reticència del meu to i no devia agradar-li. Sorrut, em respongué:

—Jo, perquè ho sàpiga, aquell dia em quedaria a casa. Em moro de ganes de perdre de vista el taxi i tot allò que s'hi relaciona.

Des de la perspectiva del tracte humà, no fou una carrera de bon recordar. S'acabà el trajecte amb la sensació, per part meua, que jo no havia tingut encert. El taxista es veia notablement picat, o sigui que al capdavant ni l'un ni l'altre no havíem contribuït gens a la felicitat individual ni a la col·lectiva. Tots dos ens vam quedar una mica moixos, tot i saber que d'un viatge amb taxi no se'n poden esperar grans prodigis.

Pere Calders